

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀριθμ. Πρωτ. 3377

Ἐν Ἀθήναις, 17/30-12-2024

Μήνυμα Χριστουγέννων 2024

*«Κλίνας οὐρανοῦς, ἐν μήτρα Σου Πάναγνε,
Χριστὸς βουληθεὶς ὄλος ἐσκήνωσεν·
οὐ γὰρ ἔφερε τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα,
καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννόμενον·
ἦλθε δὲ ἐν δούλου σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι»
(Θεοτοκίον, Κανὼν β΄ Ὁρθρου Ἁγίου Νικολάου, ᾠδὴ στ΄,
Μηναῖον Δεκεμβρίου στ΄)*

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ Σαρκωθέντι·

Θεὸς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατήλθεν «ὄλος», χωρὶς νὰ μειώσῃ τὸ ὕψος τῆς Θεότητός Του, στὴν ἀχραντὴ μήτρα τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, καὶ «ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ιω. 1, 14).

Διότι τὰ «σπλάγχνα» τοῦ θείου «ἐλέους» (Λκ. 1, 78) δὲν μπορούσαν νὰ ἀντέξουν τὴν βάσανο τοῦ ταλαιπώρου πλαστοουργήματος, τοῦ θεόπλαστου δημιουργήματος, τοῦ τιμημένου ἀνθρώπου, ποὺ ἀτιμάσθηκε ἀπὸ τὸν πλάνο διάβολο καὶ περιῆλθε στὴν δεινὴ τυραννικὴ αἰχμαλωσία του.

Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει μέτρο οὔτε πέρας, ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τέλειο σχέδιο ἀναπλάσεως· σχέδιο θείας σοφίας καὶ δυνάμεως, ἀσυναγώνιστο καὶ ἀσύγκριτο σὲ μεγαλωσύνη καὶ θεοπρέπεια.

Ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» κατήλθε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ σαρκώθηκε «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου».

Δέν συνέβη βέβαια στὸν Θεὸ κάποια τοπικὴ μετακίνηση καὶ μετάβαση, ἀλλὰ *συγκατάβαση* θεϊκὴ. Ὁ Λόγος, χωρὶς νὰ ἀλλάξει ὡς πρὸς τὴν Θεότητα, προσέλαβε κάτι ποῦ δὲν εἶχε μέχρι τότε: ἔγινε ἄνθρωπος καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους στὴν γῆ. Ὁ Θε-
άνθρωπος Χριστὸς ἔκρυσε ὅλη τὴν δόξα τῆς Θεότητος πίσω ἀπὸ τὸ *παραπέτασμα τῆς σαρκός*, ποῦ δανείσθηκε ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεο-
τόκο Μαρία.

Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας ἀγαθωσύνης μᾶς ὑπερβαίνει ἐντελῶς καὶ ἐμεῖς ἀπλῶς τὸ προσκυνοῦμε μὲ δέος καὶ εὐχαριστία. Ὅλα τὰ κτίσματα προσφέρουν ἀνέκφραστη εὐχαριστία, ἐμεῖς δὲ προσ-
φέραμε «*Μητέρα Παρθένον*», τὴν δόξα καὶ τὸ καύχημα τοῦ γένους
μας, τὴν χαρὰ, θυμηδία, παρηγορία, παραμυθία καὶ ἐλπίδα μας!

Στὸν Χριστό μας, στὸ θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ἐμφανίζονται καὶ
ἐπισημαίνονται ἐξ ἀρχῆς ἀντιθέσεις θεῖες καὶ ἀνθρώπινες, γιὰ τὴν
ἐκπλήρωση τοῦ ὑπερλόγου Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας: **τα-
πεινωση στὴν δόξα, πόνος στὴν χαρὰ, θάνατος στὴν ζωὴ!**

* * *

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί:

Αὐτὰ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὰ κύρια γνωρίσματα κάθε πιστοῦ μέλους
τῆς ἀνακαινισμένης πλέον ἀνθρωπότητας.

Ἦταν τὰ γνωρίσματα τῆς Παρθενομήτορος Μαριάμ, τῆς ταπεινῆς
Κόρης καὶ Ἀγνῆς, Αὐτῆς ποῦ ἀναδείχθηκε «*Οὐρανὸς καὶ Ναὸς τῆς
Θεότητος*».

Τὰ ἀντιθετικὰ γνωρίσματα χαρακτηρίζαν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους,
ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀληθινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὰ
συνοψίζει ἐξοχα ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος: **Οἱ** ὑπηρε-
τες τοῦ Θεοῦ συσταίνονται «*διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ
εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι,
ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμε-
νοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζον-
τες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες*» (Β' Κορ. 6, 8-10) [δηλαδή:
σὲ τιμὴ καὶ σὲ ἀτίμωση, σὲ δυσφημήσεις καὶ ἐπαίνους, σὰν λαοπλάνοι
καὶ ὅμως ἀληθινοί, σὰν ἄγνωστοι καὶ ὅμως γνωστοί, σὰν νὰ πεθαίνουμε
καὶ ὅμως ζοῦμε, σὰν τιμωρούμενοι καὶ ὅμως μὴ θανατούμενοι, σὰν λυ-
πημένοι καὶ ὅμως πάντοτε χαρούμενοι, σὰν πτωχοὶ καὶ ὅμως κάνοντες
πολλοὺς πλουσίους, σὰν νὰ μὴν ἔχουμε τίποτε καὶ ὅμως κατέχουμε τὰ
πάντα!].

Ἄν ὅλα αὐτὰ δὲν γίνουν –σὲ κάποιον βαθμὸ καὶ κατὰ κάποιον τρό-
πο– καὶ δικό μας βίωμα, δική μας ἱστορία καὶ δική μας ἀλήθεια, δική

μας μυστηριακή Σταυρο-αναστάσιμη ζωή, τότε δὲν εἴμαστε πραγματικοὶ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἑορταστὲς τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ἄν μείνουμε ἀπλῶς στὸ ἀνθρώπινο, ἱστορικό, ἔθιμικό, ψυχολογικό, συναισθηματικό, γαστρονομικό, περιηγητικό, ρομαντικὸ κλπ. ἐπίπεδο ἑορτασμοῦ καὶ δὲν μποροῦμε εἰλικρινὰ νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ ὡς ἄνω ἅγια ἀποστολικά λόγια σὰν συμπέρασμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεώς μας, τότε δὲν γνωρίζουμε ἀκόμη ἀληθινὰ Χριστούγεννα, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει μὲ τὸν περισσότερο κατ' ὄνομα χριστιανικὸ κόσμο.

* * *

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί·

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς Σωτῆρας καὶ Λυτρωτὴς μας. Αὐτὸς μᾶς ἔφερε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη γιὰ νὰ συμμετάσχουμε στὶς δωρεές Του, νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς ζωῆς Του, νὰ καταστοῦμε «ὅμοιοι» (Α' Ἰω. 3, 2) μὲ Αὐτόν, θεοὶ κατὰ χάριν, καλεσμένοι σὲ «κοινωνία» (Α' Κορ. 1, 9) μαζί Του, αἰώνια «εὐλογημένοι» (Μθ. 25, 34) στὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία Του.

Μὲ τὴν θεία Γέννησή Του καὶ τὸ λυτρωτικὸ ἔργο Του ὅλα αὐτὰ δωρήθηκαν καὶ ἐνεργοποιήθηκαν γιὰ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως. **Μ**ὴν ἀνταλλάξουμε τὰ θεῖα δῶρα καὶ τὶς θεῖες προσδοκίες μὲ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο αὐτὸ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀπάτης.

Νὰ παραμείνουμε ἐδραῖοι στὴν πίστη καὶ τὴν ἀρετή, ὥστε καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀποστολικὴ προτροπὴ νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρέγκλητη καθοδηγητικὴ ἀρχὴ γιὰ μᾶς ἕως τέλους τοῦ παρόντος βίου μας: **Ἀδελφοί, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω»** (Α' Κορ. 16, 13-14) [δηλαδή: ἀδελφοί, ἀγρυπνεῖτε, στέκεσθε σταθεροὶ στὴν πίστη, νὰ εἰσθε θαρραλέοι καὶ δυνατοί· ὅ,τι κάνετε, νὰ γίνεται μὲ ἀγάπη]: **«Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν»** (Φιλ. 4, 9). **Ἀμήν!**

Χριστὸς ἐτέχθη!

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος